

ת"פ 4007/05/21 - מדינת ישראל - פמ"מ נגד ע'

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 4007-05-21 מדינת ישראל נ' ע'(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט חגי טרסי
מדינת ישראל - פמ"מ

המאשימה

נגד

ע' (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אבי כהן

הנאשם

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת הצתה - עבירה על סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"). **על פי המתואר בעובדות כתב האישום**, שכר הנאשם מחברת עמידר דירה בקומת הקרקע בבניין מגורים בראש העין. ביום 24.4.21, בסמוך לשעה 06:55 גמלה בליבו של הנאשם החלטה להצית את הדירה. לשם כך, הניח הנאשם דפי נייר ברחבי הדירה, בין היתר על המזרן הממוקם בחדר השינה בדירה, והציתם. מיד לאחר מכן, נכנס הנאשם לחדר השירותים בדירה וסגר את הדלת. האש התפשטה ברחבי הדירה ושכנים שהבחינו בשריפה הזעיקו כוחות כיבוי אש. כבאים שהגיעו למקום חילצו את הנאשם מהדירה וכיבו את האש. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לדירה נזקים כבדים ובין היתר, נשרף המזרן בחדר השינה כליל, חלק מהקירות התפוררו לרצפה, התריסים בחלון נשרפו וכן נגרמו נזקי עשן ופיח ברחבי הדירה. בנוסף נגרמו נזקי עשן ופיח בקומת הכניסה בבניין, בחזית הבניין ובדירה הממוקמת מעל דירת הנאשם.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה עמד בטיעונו על מעשיו של הנאשם ועל החומרה הכרוכה בהם. עוד עמד על הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, הכרוכה בעבירת ההצתה, ובתוך כך הדגיש את הצורך בהגנה על שלום הציבור, ביטחון וחיון, וכן על זכות הקניין ורכוש הציבור. לעמדת המאשימה מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף הבינוני-גבוה, זאת לאור העובדה כי מדובר בהצתה של דירת מגורים בבניין מגורים, כאשר האש התפשטה בדירה וגרמה לנזקים כבדים, הן לדירה עצמה, הן לקומת הכניסה בבניין והן לדירה נוספת. מדובר בעבירה שבוצעה לאחר תכנון מוקדם, ביום שבת בבוקר, זמן בו ניתן לצפות שמירב דיירי הבניין שוהים בו. ב"כ המאשימה טען כי במקרה זה הנאשם אינו קרוב לסייג לאחריות פלילית. אמנם ישנו רקע נפשי, אך על פי חוות הדעת לא הייתה להפרעתו הנפשית השפעה ישירה על ביצוע המעשה. בחוות הדעת הפסיכיאטרית אין עדות למצב פסיכוטי, לפגיעה בבוחן המציאות או בשיפוט, ובהתאם לאמור בה הנאשם אינו זקוק לטיפול מרפאתי כפוי או לאשפוז במחלקה פסיכיאטרית. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנה

התובע לאסופת פסיקה ועתר למתחם ענישה הנע בין 2.5-5.5 שנות מאסר בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ציין כי מדובר אמנם בנאשם שנטל אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי, אך עברו הפלילי מכביד וכולל 19 רישומים קודמים, לרבות 14 הרשעות בין השנים 2002-2021 בעבירות אלימות, סמים, רכוש ומרמה. הנאשם ביצע את העבירה הנוכחית כאשר תלוי ועומד נגדו כתב אישום בבית משפט השלום בפתח תקווה, אשר בעטיו נדון בחודש יולי האחרון ל- 26 חודשי מאסר בפועל. באשר לעונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה, סבר התובע כי יש למקמו באמצע המתחם ולכן עתר ל- 4 שנות מאסר, במצטבר לכל עונש שהנאשם מרצה, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

מנגד ביקש ב"כ הנאשם שלא למצות את הדין עם הנאשם. בטיעונו עמד הסנגור המלומד על מצבו הקשה של הנאשם, וציין כי מדובר באדם כבן 60 אשר סובל מתחלואה כפולה קשה, אדם אומלל אשר חייו התאכזרו אליו, עד שהגיע למצב בו הוא מצית את דירתו הקטנה ונועל עצמו בפנים, כך שרק בדרך נס ניצלו חייו. בהקשר זה הפנה למסמך ע/1, בו תיאר אחד הכבאים שהגיעו למקום את כניסתם לדירה הבודעת, וכיצד חילץ את הנאשם מתוך חדר השירותים, תוך שציין כי בדרך "נס" יצא הנאשם מהאירוע ללא פגע. עוד ציין כי הנאשם סובל מסכיזופרניה, וכי 3 מתיקיו נסגרו בשל מחלת נפש. מצבו הקשה מתבטא בעובדה שהחליט לשים קץ לחייו, כך שהנזק שיכול היה להיגרם הוא לנאשם עצמו ולא הייתה לו כוונה לפגוע באחר.

באשר למדיניות הענישה, הפנה הסנגור לת"פ (מרכז) 14479-06-20 מ"י נ' כהן (13.9.21) (להלן: "**עניין כהן**"), שם נגזרו 36 חודשי מאסר בפועל בגין 5 הצתות מתוכננות, על רקע מצבו הנפשי של הנאשם. מדובר בתיק חמור מעניינו, ובו מדובר היה במעשים מתוכננים בעלי פוטנציאל נזק גבוה. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב במצבו הנפשי של הנאשם, בעובדה כי מתעללים בו בכלא ובפסיקה אליה הפנה, ולא להשית על הנאשם יותר מ-12 חודשי מאסר. עוד ביקש כי חלק מתקופת המאסר תהא בחופף למאסר אותו הוא מרצה.

לבסוף שמעתי את הנאשם עצמו, שבכה והתקשה לדבר, והסביר כי לא ידע מה הוא עושה עקב כך שלקח כדורים ואלכוהול. הוא מתחרט על מעשיו ומבקש טיפול נפשי.

להשלמת התמונה, ובשים לב לטיעונים שנשמעו בנוגע למצב הנפשי ולהשלכתו על חומרת המעשה ועל העונש הראוי, אציין כי במסגרת הטיעונים לעונש הוגשה לעיוני בהסכמה חוות הדעת הפסיכיאטרית מיום 9.5.21, אשר הוכנה בעניינו של הנאשם בבית החולים שלוותה, במסגרת הליכי המעצר בתיק זה. מחוות הדעת עולה כי מדובר באדם כבן 58, גרוש ואב לשניים, סב לשישה, אשר אינו עובד ומתקיים מקצבת ביטוח לאומי. הנאשם מוכר למערכת הפסיכיאטרית מאשפוזים חוזרים במרכז לבריאות הנפש "גהה" ובמב"ן החל משנת 1987. מאובחן כלוקה בהפרעת אישיות אנטי סוציאלית ובסכיזופרניה, אבחנה אשר הוטלה בספק בחלק מאשפוזיו. בעברו השתמש בסמים מסוגים שונים.

באשר לכשירותו לעמוד לדין ואחריותו לביצוע המעשים, הרי שכפי שעולה מחוות הדעת, בכל הבדיקות שנערכו לו החל סביב, ובסמוך לפני ואחרי ביצוע העבירה, לא נמצאו עדויות למצב פסיכופטי פעיל או לפגיעה בבוחן המציאות או בשיפוט.

הנאשם מסר הסברים שונים וסותרים למניעים שהביאו אותו להצית את הדירה, והיה במצב רוח ירוד, אך הוא נמצא כשיר לעמוד לדין וכמי שנושא באחריות מלאה למעשים, בהיבט הנפשי.

דין והכרעה:

לצד עבירת ההצתה קבע המחוקק עונש של 15 שנות מאסר, עונש חמור המשקף את הפגיעה הקשה העשויה להיות כרוכה במעשי הצתה לרכוש, לגוף ולנפש. בית המשפט העליון עמד אף הוא בפסיקתו על חומרתה של עבירת ההצתה, על הסכנה הגלומה בו ועל הערכים החברתיים עליהם נועדה להגן. יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 1414/15 מ"י נ' פדר (15.4.15), המבהירים את מרכיבי הסיכון והחומרה הכרוכים בעבירת ההצתה, ואת מדיניות הענישה המתחייבת, הכוללת ככלל הטלת מרכיב ממשי של מאסר מאחורי סורג ובריח, וזאת לנוכח הפגיעה בערכים חברתיים משמעותיים ובהם הצורך בהגנה על שלום היחיד והציבור, על הקניין ועל תחושת הביטחון האישי והציבורי:

"עבירת ההצתה היא מהחמורות שבספר החוקים וזאת לאור הפוטנציאל ההרסני הטמון בה נוכח הסכנה הגלומה במעשה לגופו ולרכושו של אדם. בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתה היתרה של העבירה שראשיתה ידוע אך כיצד תתפשט ומה יהיה היקפה, אין איש יודע, שכן מנהגה של האש להתפשט ללא שליטה, תוך שהיא זורה הרס רב בדרכה... גישתו העקבית של בית משפט זה באשר לרמת הענישה בעבירות ההצתה היא כי, ככלל, יש להתייחס בחומרה לעבירה זו ולהשית עונשי מאסר לריצוי בפועל על מבצעי העבירה באופן שיבטא את שיקולי הגמול והרתעת הרבים יחדיו".

לצד עמדה עקרונית זו, מובן כי את מתחם העונש ההולם יש להתאים לנסיבות הקונקרטיות של המעשה הנדון, שהרי עבירת ההצתה כוללת טווח רחב של התנהגויות ונסיבות. על מנעד הענישה הרחב עמד למשל כב' השופט גרוסקופף בע"פ 2939/19 חלפון נ' מ"י (2.2.2020), בפסקה 6:

"בהצתה טמון נזק הרסני. אש המתפשטת באופן בלתי מבוקר זורה הרס, ומסכנת את האדם ואת החי, את הגוף ואת הרכוש. לא בכדי עמד בית משפט זה על חומרת עבירת ההצתה, ודומה כי אין צורך להכביר בכך מילים. עם זאת, טווח הענישה בגין הצתה אינו אחיד, ובקביעתו יש ליתן את הדעת, בין היתר, לתוצאות ההצתה, לפוטנציאל הסיכון הגלום בה, לתכנון מוקדם ולעברו של המצית."

על מיקומו של המקרה הקונקרטי במדרג החומרה של עבירות ההצתה, ועל המבחנים שעשויים לסייע בקביעת אותו מיקום, עמד בהרחבה כב' השופט עמית במסגרת ע"פ 4036/13 אמארה נ' מ"י (5.10.2014):

"הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה

של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמיידית של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פיזיות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש ... מובן כי בתוך מדרגי ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה"

יישום כללים אלה על המקרה שלפנינו, מוביל אל המסקנה לפיה מדובר **בהצתה במדרג חומרה בינוני. באשר לנסיבות הנוגעות לביצוע העבירה**, הרי שחלק ממאפייני המעשים מצויים ברף החומרה הגבוה, ואילו חלקם האחר אינו כזה, ומאפיין מקרים המצויים ברף הנמוך של הסקאלה. בין נסיבות אחרונות אלו, המצויות ברף המקל, ניצבת ההבנה כי מדובר באירוע ספונטני, אשר לא היה כרוך בתכנון מדוקדק ובפעולות הכנה ארוכות טווח. יעיד על כך גם אופן ביצוע ההצתה, תוך שימוש בדפי נייר, שפוזרו בחרבי הדירה, ללא כל הצטיידות מוקדמת או שימוש בחומר דליק. עוד תצוין מצוקתו של הנאשם, אשר באה לידי ביטוי בכך שכלל לא עזב את הדירה, גם לאחר שהחלה לבעור, אלא הסתגר בחדר השירותים, עד שחולץ על ידי צוות הכיבוי.

מנגד, לא ניתן להתעלם במקרה זה מהנזק שגרמו מעשיו של הנאשם, ובעיקר מפוטנציאל הנזק הגבוה שהיה כרוך במעשיו. מדובר הרי בהצתה של דירת מגורים הממוקמת בקומת הקרקע של בניין מגורים, בשעת בוקר מוקדמת, בה ניתן להניח כי דיירים נוספים שוהים בדירותיהם. בפועל נגרם נזק לרכוש בלבד, אך ראוי להדגיש כי מדובר בנזק מקיף ומשמעותי לדירה עצמה, לרבות התפוררות של חלק מהקירות, וכן נזק מסוים שנגרם לקומת הכניסה, לחזית הבניין ולדירה שמעל דירת הנאשם. יתרה מכך, פוטנציאל הנזק במקרה זה היה משמעותי עוד יותר, ומעשיו של הנאשם עלולים היו להוביל חלילה לפגיעות בגוף ואפילו בנפש, אלמלא הוזעקו למקום כוחות הכיבוי על ידי שכנים שגילו ערנות.

באשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, ביקשתי באופן טבעי להיעזר בפסיקה אותה הגישו באי כוח הצדדים, אך התקשיתי לעשות כן לנוכח הפערים הגדולים שמצאתי בין המקרה שלפני לבין הנסיבות שאפפו את המקרים שפורטו בפסקי הדין הנ"ל. לפיכך, לצד הצגת מקצת מאותם פסקי דין, אצביע גם על האבחנות המתחייבות בהשוואה לענייננו.

אם אפתח בפסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה, הרי בע"פ 60/12 **עמר נ' מ"י** (07.11.12), הורשע נאשם, לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירת הצתה של בית עסק ממנו פוטר. הנאשם נכנס לעסק באמצעות מפתח שהיה ברשותו, והצית בו אש בשלושה מוקדים שונים, באמצעות מאיץ בעירה חזק. בית העסק נשרף כלילי, אך לא נגרם נזק לגוף או לרכוש נוסף. הנאשם **נידון ל-4 שנות מאסר** בפועל, וערעור שהגיש לבית המשפט העליון נדחה. מדובר היה אפוא במעשה הצתה מתוכנן, שכלל הצטיידות מוקדמת בחומר דליק, והכל במטרה מופגנת לגרום נזק לבית העסק, על רקע פיטוריו של הנאשם. לפיכך, הנסיבות שונות מאד מאלו בהן עסקינן, ומה גם שגזר הדין בפרשה זו ניתן עוד בטרם חוקק תיקון 113 לחוק העונשין, ואינו כולל כל התייחסות לשאלת מתחם העונש ההולם למעשים.

אותן הסתייגויות ממש נוגעות גם לניסיון ההסתמכות על ע"פ 6463/11 **ברדוגו נ' מ"י** (5.6.12), שם נדחה ערעורו של

נאשם אשר הורשע בעבירת הצתה ובעבירות תעבורה נוספות. הנאשם ואחר שברו את החלון הקדמי הימני של הרכב, אשר היה שייך לזוגתו של הנאשם, שנפרדה ממנו, ושילחו בו אש במזיד, תוך שימוש בבנזין בו הצטיידו מראש. כתוצאה ממעשיהם נשרף רכבה וכן נשרפו שני כלי רכב אחרים שחנו בסמוך. הנאשם **נדון ל- 40 חודשי מאסר**, וגם במקרה זה לא נקבעו כמובן מתחמי ענישה מהם ניתן להסיק מסקנות כלשהן לענייננו.

לבסוף הגישה המאשימה גם את ע"פ 8347/19 **מיהרט נ' מ"י** (17.3.20), שם נדחה ערעורם של נאשמים אשר הורשעו בעבירת הצתה של חנות. הנאשמים הגיעו אל החנות, שפכו בנזין מתחת לתריס החנות, והציתו אותו באמצעות מצת. כתוצאה ממעשיהם נגרם נזק לחנות ולרשת החשמל בחנות, מוערך בסכום של 30,000 ₪. מדובר בנאשמים צעירים (בני 19 ו-20) בעלי רישום פלילי, אשר תסקיריהם לא היו חיוביים. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה של 24-48 חודשי מאסר** בפועל, וגזר עליהם **28 חודשי מאסר** בפועל. בהשוואה לענייננו, מדובר היה במעשה מתוכנן ומוקפד, במסגרתו אף הצטיידו השניים בחומר דליק, ומנגד בהצתה של בית עסק, בנסיבות בהן החשש לפגיעה בגוף ובנפש נמוך מהמקרה שלפני.

באשר לפסיקה שהוצגה מטעם ההגנה, מתעוררים קשיים דומים, ואפרט. בע"פ 4390/03 **ספנוב נ' מ"י** (18.8.03), דובר באוהד קבוצת כדורגל אשר הצית, יחד עם אחר, את חדרו של מנהל הקבוצה כאקט מחאה נגד הנהלת הקבוצה. כתוצאה, נגרם נזק בסך 30,000 ₪. בית המשפט המחוזי הטיל על המערער 18 חודשי מאסר בפועל ואילו בית המשפט העליון הפחית בעונשו והעמידו על **6 חודשי עבודות שירות**, על רקע שיקולי שיקום והיעדר עבר פלילי. לא נקבעו מתחמי ענישה, הודגשו שיקולי השיקום המובהקים, והנסיבות היו שונות באופן מהותי מענייננו. כאלה הם פני הדברים גם בע"פ 7022/03 **דוק נ' מ"י** (29.02.2004), ובע"פ 8501/09 **בוכרע נ' מ"י** (12.7.2010), שם המיר גם כן בית המשפט העליון את עונשו של אדם שהצית חנות מכולת מ-22 חודשי מאסר בפועל ל-**6 חודשי מאסר בעבודות שירות**, וזאת מטעמי שיקום, ועל אף העמדה העקרונית לפיה עבירת ההצתה מצריכה דרך כלל השתת עונש מאסר בפועל. גם שני גזרי הדין הישנים של בתי המשפט המחוזיים, אליהם הפנה הסנגור המלומד, אינם תורמים לענייננו, משלא נקבע בהם מתחם ענישה ומשההכרעה בהם ניתנה על יסוד הנסיבות הספציפיות של אותם נאשמים, אשר אין להן השלכה למקרה הנוכחי.

לצד ההפניות הללו, הפנה כזכור ב"כ הנאשם בטיעונו בעיקר **לעניין כהן**, בעודו מדגיש כי מדובר באירוע חמור עשרות מונים מענייננו, ובכל זאת הושתו רק 36 חודשי מאסר בפועל. על רקע טיעוני הסנגור עיינתי בהרחבה בגזר דינו של בית משפט זה (כב' השופט קובו) **בעניין כהן**, ואכן אין חולק כי ככל שמדובר במעשי ההצתה שבוצעו שם, מדובר שם במקרה חמור בהרבה בהשוואה לענייננו, הן בהיקף המעשים והן בכל הנוגע לאופן הביצוע שכלל תכנון מקדים ומוקפד לרבות איסוף מודיעין, רכישת ציוד רב, בניית מטענים ועוד.

עם זאת, לא ניתן לטעמי להסיק דבר מהעונש שהושת על הנאשם **בעניין כהן** על הענישה במקרה שלפני, שכן כפי שעולה בבירור מגזר הדין **בעניין כהן**, מתחם העונש המקל שנקבע שם, שנע בין 3 ל-6 שנות מאסר בפועל, היה מבוסס כל כולו על דבר קיומה של קרבה לסייג לאחריות הפלילית. באותו מקרה אמנם לא סבל הנאשם ממחלת נפש, אך לא הייתה מחלוקת כי הוא סובל מהפרעה נפשית חמורה, ובהתאם לחוות הדעת שהוגשו נקבע כי כתוצאה מאותה הפרעה נפשית יכולת השליטה שלו על מעשיו הייתה מוגבלת מאד. במובן זה שונים היו פני הדברים באופן מובהק מהנסיבות

שלפני, שכן חוות הדעת שהוגשה בעניינו של הנאשם דכאן מבהירה באופן שאינו משתמע לשתי פנים כי הנאשם פעל כפי שפעל מתוך מניעים אישיים, אשר אינם תולדה של מחלת נפש או של הפרעה נפשית שהגבילה את יכולתו לפרש את המציאות כהווייתה או לשלוט במעשיו.

ודוק, אין בכוונתי לומר כי למצבו הנפשי ולמניעיו של הנאשם אין השלכה לעניינו, וכפי שצינתי מוקדם יותר, גם אני סבור כי מדובר במידה רבה במעשים הנובעים ממצוקה, ולא דווקא מרצון מודע ומחושב לפגוע ברכושם ובגופם של אחרים, אלא שמצב דברים מעין זה שונה באופן מהותי מהמצב המתואר **בעניין כהן** בו עמדה ביסוד העבירות שבוצעו אותה הפרעה נפשית חמורה, אשר אף הגבילה מאד את יכולתו של אותו נאשם לשלוט במעשים.

על רקע מצב דברים זה, דומני כי על המתחם הרלבנטי לעניינו יהיה נכון יותר להקיש מפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 7139/13 **צקול נ' מ"י** (23.1.14). באותו מקרה מדובר היה במי שהצית באמצעות מצת וסדין חדר ששכר בבית, שבו התגוררו דיירים נוספים, וזאת לאחר שווידא שכל הדיירים שוהים מחוץ למבנה. החדר וגג הרעפים נשרפו כליל ונגרמו נזקי פיח לבית ונזקים לבגדים וחפצים של דיירים נוספים. בין הצדדים גובשה הסכמה לפיה מצבו הנפשי הירוד של הנאשם תרם לביצוע מעשיו, וכי לאחר ההצתה נשאר הנאשם בחדר וסגר את החלון, ורק כאשר התגבר העשן והוא החל לסבול מכוויות יצא בכוחות עצמו מהחדר. בית המשפט המחוזי קבע מתחם שנע בין 2-4 שנות מאסר ואילו בית המשפט העליון, קבע כי לנוכח הנסיבות המיוחדות שפורטו לעיל **המתחם במקרה מיוחד זה נע בין שנה אחת לשלוש שנות מאסר**, וגזר על הנאשם, שהיה בעל עבר פלילי, **18 חודשי מאסר** (חלף 24 חודשים).

נסיבות המקרה שלפנינו דומות במידה רבה לעניין **צקול** הנ"ל, אך חמורות בכמה היבטים ממנו. פער מרכזי נובע מהעובדה כי בעוד **צקול** פעל לוודא כי כל דיירי הבניין שוהים מחוץ למבנה, לא עשה כן הנאשם שלפני, ועל כן פוטנציאל הנזק בעניינו חמור באופן מובהק מזה שבניין **צקול**. בנוסף, גם אם מתוך המעשים עצמם ניכר כי בוצעו, במידה כזו או אחרת, מתוך מצוקה, הרי שבמקרה שלפני לא קיימת הסכמה מפורשת, כמו זו שגובשה בעניין **צקול**, לפיה תרם לביצוע המעשים מצבו הנפשי הירוד של הנאשם. בהתחשב בפערים אלה, כמו גם במכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ברף החומרה הבינוני הכרוך במעשים, ובפסיקה הנוהגת, אני סבור כי בעניינו של הנאשם יש לקבוע **מתחם עונש הולם הנע בין 18 ל-42 חודשי מאסר בפועל**, לצד מאסר ע"ת וסנקציה כלכלית.

משנקבע מתחם הענישה יש לאתר את העונש ההולם בגדרו של המתחם, תוך מתן משקל למכלול הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, אלא נוגעות יותר לנתוניו של הנאשם עצמו, לעברו ולדפוסיו. בהקשר זה אין מנוס מלהזכיר את עברו הפלילי העשיר של הנאשם, הכולל הרשעות רבות, בעיקר בעבירות רכוש, אך גם בעבירות אלימות ובתחומים נוספים. בגין הרשעותיו אלה נשא לאורך השנים מספר רב של עונשי מאסר מאחורי סורג וברית, ודי יהיה אם אציין כי במהלך העשור האחרון, מאז שנת 2012, נדון הנאשם לא פחות משש פעמים שונות לעונשי מאסר, לתקופות שנעו בין 5 חודשים ועד 28 חודשים, תוך הפעלת מאסרים מותנים, שלא היה בהם כדי להרתיעו. גם בימים אלה ממש מוחזק הנאשם במאסר, במקביל למעצרו בתיק הנוכחי, מאז נגזר עליו בחודש יולי האחרון עונש מאסר בן 26 חודשים, הכוללים הפעלת מאסרים מותנים, לאחר שהורשע במגוון עבירות רכוש ובעבירות איומים. נתון זה מוביל בהכרח אל המסקנה כי את עונשו של הנאשם יש למקם הרבה מעבר לרף התחתון של מתחם העונש ההולם, וכי יש בסיס ממשי לעתירת המאשימה למקם את העונש באמצע מתחם הענישה שנקבע.

באשר לשיקולים לקולה, אין להתעלם מנסיבות חייו הקשות של הנאשם, ומהקשיים עמם נאלץ להתמודד לאורך השנים. מדובר בנאשם אשר אינו עוד אדם צעיר, אשר נעדר גורמי תמיכה, אינו עובד, ומתקיים מקצבת ביטוח לאומי. מצבו הנפשי אינו שפיר והוא מצוי במצוקה, אשר תנאי המעצר והמאסר בוודאי לא מסייעים בהקלתה. עוד ראוי להזכיר כי הנאשם הודה במיוחס לו, נטל אחריות וחסך זמן שיפוטי. לפיכך, לא אמצה את הדין עם הנאשם ואגזור את עונשו מעט מתחת לאמצע מתחם הענישה שנקבע.

כאמור, נושא הנאשם מאז חודש יולי 2021 בעונש מאסר בן 26 חודשים שהושת עליו בגין הרשעתו בעבירות רכוש ואלימות, אשר אין ביניהן לבין המעשה עליו הוא נותן את הדין לפני כל זיקה ישירה. ביסוד כל אחד מגזרי הדין עומדים ערכים חברתיים שונים, והצורך בענישה מכבידה המשקפת את שיקולי הגמול וההרתעה, לצד השיקולים לקולא, קיים בשני המקרים, ואין האחד משליך או מחפה על האחר. לפיכך, יש להשית את העונש בגין ההצתה רובו ככולו במצטבר לעונש אותו נושא הנאשם היום, ואם בכל זאת אורה על חפיפה מסוימת ומידתית, יהיה זה כדי להימנע מעונש מאסר כולל ממושך יתר על המידה ועל מנת לתת ביטוי לנסיבותיו של הנאשם, כמו גם לעובדה כי לאורך מספר חודשים שהה הוא במעצר בתיק זה במקביל למאסרו.

לבסוף, בהתחשב במצב הכלכלי והאישי הרעוע, בעונש המאסר הממושך, ובכך שהנפגעת העיקרית במקרה זה הנה חברת עמידר, אשר הנה גוף ציבורי חזק ובעל יכולת לכלכל צעדיו ולהיפרע על נזקיו, ואשר אינה נזקקת בהקשר זה לסיוע בית המשפט בהליך הפלילי, אמנע בנסיבות מקרה מיוחד זה מהשתת סנקציה כלכלית על הנאשם.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 27 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת המעצר שחלפה עד לתחילת מאסרו, כלומר בניכוי ימי המעצר מיום 24.4.21 ועד 18.7.21. מתוך התקופה הנ"ל יישא הנאשם 22 חודשי מאסר במצטבר לעונש המאסר בו הוא נושא כעת, והיתרה תהייה בחופף.

2. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת הצתה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ה' כסלו תשפ"ב, 09 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.

